

แหล่งเรียนรู้ เรื่องหมูๆ

ชื่อแหล่งเรียนรู้ : การเลี้ยงหมู

1. ประวัติความเป็นมา

โรงเรียนบ้านบึงทับแตรงได้เข้าโครงการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และการมีรายได้ของนักเรียนและชุมชน เพื่อส่งเสริมความรู้ ทักษะชีวิตให้ผู้เรียน สามารถนำไปต่อยอดแหล่งเรียนรู้เรื่อง การเลี้ยงหมูได้

นางลมัย ไพโรจน์ ผู้ประกอบอาชีพ “เลี้ยงหมู” กล่าวว่า หมูเป็นสัตว์เลี้ยงที่ให้เนื้อ สำหรับมนุษย์ใช้บริโภคที่สำคัญมาก และมีการเลี้ยงกันอยู่ทั่วไป ดูแลง่าย กินอาหารได้สารพัด ขยายพันธุ์ได้รวดเร็ว แต่การเลี้ยงหมูในยุคปัจจุบัน นับว่ามีความเสี่ยงสูงมาก เนื่องจากวิธีการเลี้ยงเปลี่ยนแปลงไปเป็นลักษณะเชิงการค้า ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง โดยเฉพาะอาหารซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้นำมาจากภายในท้องถิ่น รวมทั้งวัตถุดิบบางส่วนก็เป็นสารเคมีซึ่งไม่เป็นผลดีนักต่อผู้บริโภค รวมถึงมีโรคระบาดในหมู จึงส่งผลให้น้ำมันหมูมีราคาที่สูงขึ้น

2. จุดเด่น/จุดน่าสนใจ

- 2.1 เป็นแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับเกษตรตามแนวทางทฤษฎีใหม่โดยยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- 2.2 มีกิจกรรมสอนความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเลี้ยงหมู

3. เจ้าของ

นางลมัย ไพโรจน์

4. ประเภทแหล่งเรียนรู้

แหล่งเรียนรู้ภายนอกโรงเรียน

5. ที่อยู่

ม.3 ต.บึงทับแตรง อ.ลานกระบือ จ.กำแพงเพชร

6. วัตถุประสงค์ของแหล่งเรียนรู้

6.1 เพื่อพัฒนาพื้นที่เป็นศูนย์การเรียนรู้ของชุมชนทางด้านเกษตรอินทรีย์ เกษตรทฤษฎีใหม่ พลังงานทดแทน และการปศุสัตว์โดยมีแนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นพื้นฐานการเรียนรู้

6.2 เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และ ยั่งยืน ภายใต้แนวทางปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืน

7. กลุ่มผู้ใช้บริการ

7.1 เด็ก และเยาวชน

7.2 นักเรียน นักศึกษา

7.2 ประชาชนทั่วไป

8. ประโยชน์ของแหล่งเรียนรู้

8.1 เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นให้เด็ก และเยาวชนได้เรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามสมควรแก่
อัตรภาพ ไม่อดอยาก ไม่เบียดเบียนผู้อื่น สามารถพึ่งพาตนเองและช่วยเหลือผู้อื่นได้

8.2 เพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ สร้างความเข้มแข็ง เสริมสร้างทักษะการประกอบอาชีพ มีรายได้
ช่วยลดการพึ่งพาเศรษฐกิจจากภายนอก

9. ภาศึเครือข่ายที่สนับสนุน

9.1 องค์การบริหารส่วนตำบลบึงทับแรต

9.2 กำนันตำบลบึงทับแรต

9.3 ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 ตำบลบึงทับแรต

9.4 ปศุศัตรอำเภอลานกระบือ

ใบความรู้กิจกรรมที่ 1 แหล่งเรียนรู้ เรื่อง การเลี้ยงหมู

ฐานที่ 1 เรื่อง เรียนรู้เรื่องหมูๆ	(คลิป, ใบความรู้, ใบงาน, เฉลย)
ฐานที่ 2 เรื่อง การเลี้ยง การผสมพันธุ์ และโรงเรือน	(คลิป, ใบความรู้, ใบงาน, เฉลย)
ฐานที่ 3 เรื่อง โรคสุกร และการดูแลรักษา	(คลิป, ใบความรู้, ใบงาน, เฉลย)

จัดทำแบบการอ่าน/เขียน/คิดเลข

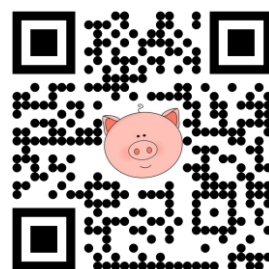
- 1.ข้อสอบก่อนเรียน/หลังเรียน 20 ข้อ
- 2.แบบบันทึกการอ่าน(ภาษาไทย) -อ่านออกเสียง 25 คำ
(ใบงาน) -การอ่านจับใจความ
- 3.แบบบันทึกการอ่าน(ภาษาอังกฤษ) -อ่านออกเสียง 10 คำ
(ใบงาน)
- 4.แบบบันทึกการคิดเลข -โจทย์ปัญหา 10 ข้อ

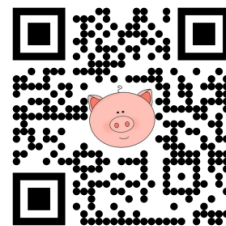
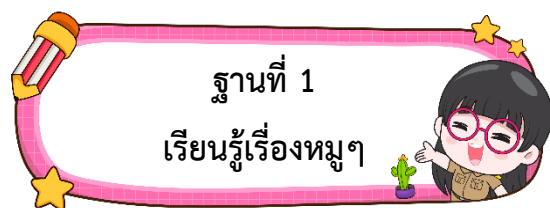

ฐานที่ 1

เรียนรู้เรื่องหมูๆ

ใบความรู้

“หมู” เป็นสัตว์เลี้ยงที่ให้เนื้อสำหรับมนุษย์ใช้บริโภคที่สำคัญมากประเภทหนึ่ง และมีการเลี้ยงกันอยู่ทั่วไป ทั้งนี้เพราะหมูเป็นสัตว์ที่เลี้ยงดูง่าย เนื่องจากกินอาหารได้สารพัดอย่าง ขยายพันธุ์ได้รวดเร็ว และที่สำคัญคือ เนื้อหมูมีรสดี อ่อนนุ่ม น่ารับประทาน มีหลายประเทศทางแถบยุโรป และอเมริกา ที่เลี้ยงหมูมาก จนเป็นอุตสาหกรรม สามารถส่งเนื้อหมูเป็นสินค้าออกจำหน่ายต่างประเทศ ทำรายได้ให้ประเทศเหล่านั้นเป็นจำนวนมาก เนื้อหมูที่ส่งออกจำหน่ายมีทั้งที่เป็นเนื้อสด โดยแช่ไว้ในห้องแช่แข็ง และเนื้อที่แปรรูปแล้ว เช่น เนื้อกระป๋อง แฮม เบคอน และไส้กรอก เป็นต้น

ประวัติและวิวัฒนาการของหมู

หมูเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีความสัมพันธ์กับมนุษย์มาเป็นเวลาช้านาน จีนเป็นประเทศแรกที่น่าหมูมาเลี้ยงเป็นสัตว์เลี้ยง ต่อมาก็คือ ประเทศอังกฤษ เชื่อกันว่า หมูพันธุ์ต่างๆ ที่เลี้ยงกันอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งหมูพันธุ์พื้นเมืองของบ้านเรา มีบรรพบุรุษมาจากหมูป่า ๒ พวก คือ หมูป่าทางแถบยุโรปพวกหนึ่ง และอีกพวกหนึ่งเป็นหมูป่าแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ วิวัฒนาการของหมู ได้เจริญรอยตามความเจริญของมนุษย์มาเป็นเวลาช้านาน ดังนั้น ลักษณะพันธุ์ของหมู จึงมักเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของมนุษย์ ลักษณะของอาหารที่ใช้เลี้ยง ต่อมาได้เป็นไปตามความประสงค์ หรือความคิดของนักผสมพันธุ์แหล่งผลิตหมูในโลกหมูเป็นสัตว์ที่กินอาหารทุกชนิด เราสามารถใช้ผลพลอยได้ของผลิตผลจากโรงงาน และบ้านเรือน มาเลี้ยงหมูได้ เช่น กากถั่วเหลือง กากถั่วลิสง และเศษผัก เป็นต้น ดังนั้น ในท้องที่ใดก็ตาม ซึ่งมีอาหารของมนุษย์เหลืออยู่เป็นจำนวนมาก และมีราคาถูก หรือที่ที่มี

ผลพลอยได้ที่หาได้ง่าย ท้องที่นั้นก็จะมีการเลี้ยงหมูกันเป็นจำนวนมาก ความเชื่อของสังคม และศาสนา ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ในประเทศที่มีพลเมืองนับถือศาสนาอิสลามเป็นส่วนใหญ่ จะมีหมูเป็นจำนวนน้อย เพราะศาสนาอิสลามถือว่า หมูเป็นสัตว์ที่สกปรก จึงมีข้อบัญญัติห้ามเลี้ยง ห้ามแตะต้อง และห้ามรับประทานเนื้อหมู ชาวมุสลิมจึงไม่เลี้ยงหมู

การเลี้ยงหมูในประเทศไทย

การเลี้ยงหมูของเกษตรกรไทย แต่เดิมเป็นการเลี้ยงแบบหลังบ้านเป็นส่วนใหญ่ คือ เลี้ยงไว้โดยให้กินเศษอาหารที่มีอยู่ จะเลี้ยงไว้เพียงบ้านละ 2 – 3 ตัวเท่านั้น ผู้เลี้ยงเป็นอาชีพจริงๆ มีน้อยมาก มักเป็นชาวจีน ชาวไทยเชื้อสายจีน โดยวิธีการเลี้ยงหมูแต่เดิมมายังล้าสมัยอยู่มาก จะเห็นได้ว่า ผู้เลี้ยงบางคนยังไม่มีคอกเลี้ยงหมูเลย หมูจึงถูกปล่อยให้กินอยู่ตามลานบ้าน ใต้ถุนเรือน ตามทุ่ง หรือผูกติดไว้กับโคนเสาใต้ถุนบ้าน ส่วนที่ดีขึ้นมาน้อยก็มีคอกเลี้ยง แต่พื้นคอกก็ยังเป็นพื้นดินอยู่นั่นเอง อาหารที่ใช้เลี้ยงหมูแต่เดิม นอกจากเศษอาหารตามบ้านแล้ว อาหารหลักที่ใช้ก็คือ รำข้าว และหยวกกล้วย นอกจากนี้อาจมีผักหญ้าที่ขึ้นอยู่ตามธรรมชาติ เช่น จอก ผักตบชวา

ผักบุ้ง สาหร่าย และผักขม เป็นต้น หมูที่เลี้ยงในสมัยก่อนเป็นหมูพันธุ์พื้นเมือง หมูเหล่านี้มีขนาดตัวเล็ก และเจริญเติบโตช้า เนื่องจากไม่มีใครสนใจปรับปรุงพันธุ์ให้ดีขึ้น หมูพันธุ์พื้นเมืองจึงถูกปล่อยให้ผสมพันธุ์กันเอง โดยไม่มีการคัดเลือก นอกจากนี้ ผู้เลี้ยงมักจะคัดหมูตัวที่โตเร็วออกขายเอาเงินไว้ก่อน จึงเหลือแต่หมูที่ลักษณะไม่ดีนำมาใช้ทำพันธุ์ต่อไป

ปัจจุบันการเลี้ยงหมูนั้นว่า ก้าวหน้ากว่าแต่ก่อนมาก การเลี้ยงดู ตลอดจนการปรับปรุงพันธุ์ มีการศึกษาและพัฒนาอยู่ตลอดเวลา แต่เดิมหมูให้ลูกได้ปีละหนึ่งครั้ง ลูกที่ให้แต่ละครั้งก็ไม่แน่นอน บางครั้งก็น้อย บางครั้งก็มาก ครั้งใดที่ให้ลูกมาก อัตราการตายของลูกก็จะสูง ลูกที่คลอดออกมาแล้ว ต้องใช้เวลาเลี้ยงนานนับปี จึงส่งขายได้ ส่วนปัจจุบัน หมูสามารถให้ลูกได้ถึง 5 ครอกใน ระยะเวลา 2 ปี แต่ละครอกมีลูกหมูหลายตัว อัตราการเลี้ยงให้อยู่รอดก็สูง ลูกหมูหลังคลอดใช้ระยะเวลาเลี้ยงไป จนถึงน้ำหนักส่งตลาดเพียง 5 เดือนกว่าเท่านั้น นอกจากนี้ ประสิทธิภาพในการเปลี่ยนสารอาหารของร่างกายหมูในปัจจุบัน สูงกว่าแต่ก่อนมาก โดยสามารถเปลี่ยนอาหารที่กิน เข้าไปประมาณ 2.5 – 3 กิโลกรัม เป็นเนื้อได้ 1 กิโลกรัม ซึ่งแต่เดิมต้องใช้อาหาร 5 – 6 กิโลกรัม จึงจะได้เนื้อ 1 กิโลกรัม

แหล่งที่มีการเลี้ยงหมูกันมากในประเทศไทย ได้แก่ แถบบริเวณภาคกลางของประเทศ โดยเฉพาะที่จังหวัด นครปฐม ราชบุรี ชลบุรี สุพรรณบุรี และฉะเชิงเทรา เป็นต้น หมูที่เลี้ยงทางแถบภาคกลางนี้ จะไม่มีพันธุ์พื้นเมืองเลย เป็นหมูพันธุ์ต่างประเทศทั้งหมด หมูพันธุ์ต่างประเทศที่นิยมเลี้ยงกัน ได้แก่ พันธุ์แลนด์เรซ พันธุ์ลาร์จไวต์ พันธุ์ดอร์ค และหมูพันธุ์ลูกผสมต่างๆ เป็นต้น

ประเภทและพันธุ์หมู

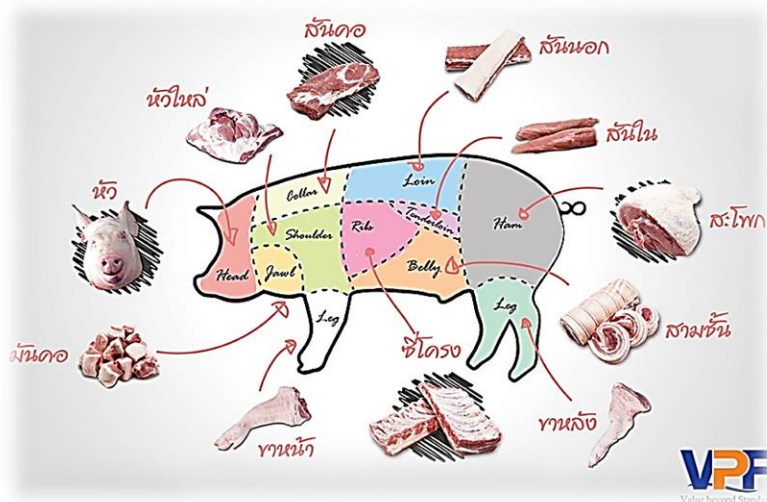
หมูที่เลี้ยงในปัจจุบันมีอยู่หลายพันธุ์ รูปร่างลักษณะของหมูเกิดจากการผสมพันธุ์ และการคัดเลือกพันธุ์ ตามความต้องการของนักผสมพันธุ์ และผู้บริโภค ตลอดจนอาหารที่ใช้เลี้ยงดู ถ้าจัดแบ่งหมูตามรูปร่างลักษณะ และคุณภาพของเนื้อแล้ว จะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. หมูประเภทมัน

หมูประเภทนี้มีลักษณะอ้วนเตี้ย ลำตัวหนาแต่สั้น สะโพกเล็ก มีมันมาก มีเนื้อแดงน้อย หมูประเภทมันมีขนาดเล็ก เจริญเติบโตช้า และกินอาหารเปลือง สมัยก่อนคนนิยมเลี้ยงหมูประเภทนี้กันมาก เพราะต้องใช้มันหมูในการประกอบอาหาร ปัจจุบันเรานิยมบริโภคน้ำมันพืชแทน ความนิยมในการใช้น้ำมันหมูจึงลดลงอย่างมาก ตัวอย่างพันธุ์หมูที่จัดไว้ในหมูประเภทมัน ได้แก่ หมูพันธุ์พื้นเมือง ทั้งที่เป็นพันธุ์ดั้งเดิมของไทย เช่น พันธุ์ราด พันธุ์พวง ฯลฯ และที่มีถิ่นดั้งเดิมจากประเทศจีน คือ พันธุ์ไหหลำ

2. หมูประเภทเนื้อ

หมูประเภทนี้มีคุณสมบัติอยู่กึ่งกลางระหว่างหมูประเภทมัน และเบคอน ดังนั้น หมูประเภทเนื้อลำตัวจึงยาวกว่าประเภทมัน แต่ไม่ยาวมากนัก มีส่วนไหล่ และสะโพกใหญ่อวบ ลำตัวหนาและลึก หลังโค้งพองาม หมูประเภทนี้มีขึ้นโดยวิธีการผสมพันธุ์ และคัดเลือกพันธุ์ให้มีเนื้อแดงมากขึ้นแต่มันลดลง เจริญเติบโตเร็วและมีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อที่ดีขึ้น ตัวอย่างหมูประเภทนี้คือ หมูพันธุ์ดุร็อก พันธุ์แฮมเชียร์ เป็นต้น

3. หมูประเภทเบคอน

หมูประเภทนี้มีขนาดใหญ่ ผอม ลำตัวยาวกว่าประเภทอื่นๆ แต่ค่อนข้างบาง กระดูกใหญ่ ขายาว สะโพกเล็ก เป็นหมูที่เป็นหนุ่มเป็นสาวช้า หมูประเภทเบคอนมีเนื้อสามชั้น เหมาะสำหรับทำหมูเค็ม ตามกรรมวิธีของชาวต่างประเทศ เรียกว่า เบคอน ได้แก่ หมูพันธุ์แลนด์เรซ และพันธุ์ลาร์จไวต์ เป็นต้น

พันธุ์หมูในประเทศไทย

1. หมูพันธุ์พื้นเมือง

หมูพันธุ์พื้นเมืองปัจจุบันมีจำนวนค่อนข้างน้อยมาก จะพบในบางท้องถิ่นเท่านั้น ส่วนใหญ่มักจะได้รับการผสมพันธุ์จากหมูพันธุ์ต่างประเทศ เนื่องจากไม่ได้รับการปรับปรุง หรือคัดเลือกให้เป็นหมูพันธุ์ที่ดี หมูพันธุ์พื้นเมืองจึงมีลักษณะ และคุณสมบัติโดยทั่วไปเลวลง คือ มีขนาดเล็ก เติบโตช้า สามารถเปลี่ยนอาหารไป เป็นเนื้อได้น้อย คุณภาพค่อนข้างต่ำ คือ มีเนื้อแดงน้อย มันมาก ลำตัวสั้น หนังแอ่น สะโพกและไหล่เล็ก หมูพันธุ์พื้นเมืองแบ่งออกเป็นพันธุ์ต่างๆ ได้ดังนี้

1.1 หมูพันธุ์ไหหลำ หมูพันธุ์นี้มีถิ่นกำเนิดทางตอน

ใต้ของประเทศไทย พบในภาคกลาง และภาคใต้ของประเทศไทย ลำตัวมีสีขาวกับดำปนกัน สีดำมากในตอนหัว ไหล่ หลัง และบั้นท้าย ส่วนตอนล่างของลำตัวมีสีขาว หมูพันธุ์ไหหลำมีหัวได้รูปงาม จมูกยาวและแอ่นเล็กน้อย คางย้อย และไหล่ใหญ่ ลำตัวยาวปานกลาง หลังแอ่น สะโพกเล็ก ขาและข้อเหนือกีบเท้าอ่อน หมูไหหลำเติบโตและสืบพันธุ์ ดีกว่าหมูพันธุ์พื้นเมืองอื่นๆ

1.2 หมูพันธุ์ควาย พบเลี้ยงในภาคเหนือของประเทศไทย

สีของหมูพันธุ์นี้คล้ายสีของหมูพันธุ์ไหหลำ แต่ลำตัวมีสีดำเป็นส่วนใหญ่ จมูกของหมูพันธุ์ควายตรงกว่า และสั้นกว่า และมีรอยย่นมากกว่า ลำตัวเล็กกว่าหมูพันธุ์ไหหลำ ไหล่และสะโพกเล็ก ขาและข้อเหนือกีบเท้าอ่อน พ่อหมูพันธุ์ควาย โตเต็มที่หนัก 125 – 150 กิโลกรัม แม่หมูหนัก 100 - 125 กิโลกรัม น้ำหนักที่เหมาะสมสำหรับส่งตลาด ประมาณ 80 กิโลกรัม

1.3 หมูพันธุ์ราด พบเลี้ยงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย หัวของหมูพันธุ์ราดมีรูป

งามยาวและตรง ลำตัวสั้นและแน่น กระดูกแข็งแรง แต่เจริญเติบโตช้า

1.4 หมูพันธุ์พวง เลี้ยงกันมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ของประเทศไทย มีสีดำ หมูพันธุ์พวงเป็นหมูที่มีผิวหนังหยาบมากที่สุด ดังนั้น จึงขายได้ในราคาต่ำกว่าหมูพันธุ์อื่น หมูพันธุ์พวง ส่วนมากใช้ผสมกับหมูพันธุ์ราด เพื่อให้ได้รูปขนาด และการเจริญเติบโตดีขึ้น อย่างไรก็ตาม การนำหมูพันธุ์ต่างประเทศมาผสม เพื่อปรับปรุงพันธุ์จะได้ผลดีกว่า

2. หมูพันธุ์ต่างประเทศ

2.1 หมูพันธุ์แลนด์เรซ หมูพันธุ์นี้มีถิ่นกำเนิดจาก

ประเทศเดนมาร์ก เป็นหมูประเภทเบคอนที่ดีที่สุด เจริญเติบโต และเนื้อมีความหนาดี มีสีขาวตลอดลำตัว แต่อาจมีจุดดำบนผิวหนังได้บ้าง ลำตัวและหลังค่อนข้างตรง ใบหูใหญ่และปรก จมูกตรง คางเรียบ ให้ลูกดก และเลี้ยงลูกเก่ง ในประเทศไทยมีเลี้ยงกันอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะภาคกลางของประเทศมีเลี้ยงกันมาก

2.2 หมูพันธุ์ลาร์จไวต์ หมูพันธุ์นี้ในสหรัฐอเมริกาเรียก

พันธุ์ยอร์กเชอร์ (Yorkshire) ถิ่นกำเนิดมาจากประเทศอังกฤษ เป็นหมูประเภทเบคอนที่ให้เนื้อมาก เติบโตเร็ว มีสีขาวตลอดลำตัว หัวโตปานกลาง หูตั้ง ตัวเมียให้ลูกดก และเลี้ยงลูกเก่ง

2.3 หมูพันธุ์ดুর็อก หมูพันธุ์ดুর็อกมีถิ่นกำเนิดมาจาก

ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นหมูประเภทเนื้อขนาดใหญ่ รูปร่างหนา ลึก ความยาวของลำตัวสั้นกว่าหมูพันธุ์แลนด์เรซ และพันธุ์ลาร์จไวต์ สะโพกใหญ่เด่นชัด มีสีตั้งแต่แดงเข้มไปจนอ่อน หัวมีขนาดปานกลาง หูย้อยไปข้างหน้า

2.4 หมูพันธุ์ลูกผสม เกิดจากการผสมพันธุ์ระหว่างพันธุ์ต่างประเทศด้วยกัน ส่วนใหญ่

เจริญเติบโตเร็ว เป็นที่นิยมกันมากในการเลี้ยงเป็นหมูขุน

2.5 พันธุ์เบอร์กเชียร์ ต้นกำเนิดอยู่ที่เมืองเบอร์ก

เชียร์ตอนใต้ของอังกฤษ เป็นลูกผสมระหว่าง หมูอังกฤษ จีน และไทย สีดำ มีสีขาวอยู่ 6 แห่ง คือ หน้าผาก ปลายหาง เท้าทั้ง 4 จมูกสั้น หน้าหัก หน้าผากกว้าง หูเล็กตั้งตรงแต่อายุมากหูจะปรกไปด้านหน้า เล็กน้อย คางใหญ่ย้อยมาถึงลำคอเป็นสุกรขนาดกลางตะโพกใหญ่ บึกบึน สามารถใช้เป็นสุกรสายพ่อพันธุ์ ให้เนื้อมาก

2.6 พันธุ์แฮมเชียร์ อยู่ตอนใต้ของอังกฤษ มีแถบ

ขาวพาดที่ไหล่ ผสมระหว่างพันธุ์ที่มีสีขาวพาดที่อกกับพันธุ์ของอังกฤษ ลักษณะหน้ายาว หูตั้ง สีดำ ให้อู๊ดก๊ก แข็งแรง เป็นหมูให้น้ำนม มีความคงทนต่อดินฟ้าอากาศและเชื้อโรค แต่มักเป็นโรคโพรงจมูกอักเสบง่าย

2.7 พันธุ์หมยซาน สุกรพันธุ์นี้มีถิ่นกำเนิดจาก สาธารณรัฐประชาชนจีน ถูกนำเข้ามาเลี้ยงใน

ประเทศไทย เมื่อครั้งที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน ทางจีนได้ถวายสุกรพันธุ์นี้มาและได้มอบให้กรมปศุสัตว์ นำมาขยายพันธุ์ มีลักษณะหลังแอ่น ท้องยาน ผิวออกสีดำ ไปทางเทาผิวหนังเหี่ยวย่น ให้อู๊ดก๊ก เลี้ยงลูกเก่งเลี้ยงง่าย ข้อเสียโตช้า อัตราแลกน้ำหนักสูง เนื้อแดงน้อย ไขมันมาก ซากไม่ดี เหมาะที่นำมาขุนเลี้ยงแบบการค้า

ใบงาน
เรียนรู้เรื่องหมูๆ

ชื่อ ชั้น เลขที่

คำชี้แจง ให้นักเรียนศึกษาใบความรู้แหล่งเรียนรู้ภายนอกสถานศึกษา และตอบคำถามมาโดยสังเขป

1. การเลี้ยงหมูในสมัยก่อนเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

2. ในปัจจุบัน การเลี้ยงหมูมีการพัฒนาไปอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

3. หมูสายพันธุ์ไหนที่นิยมเลี้ยงในประเทศไทย

.....

.....

.....

